

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra HENRICH OG PERNILLE

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komедier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komедier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 228. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203108321552/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komедier

HENRICH OG FERNILE

net sove roelig af Elskov for ham. Jeg har seet hende kysse ham. Hvad de ellers meer har giort, det maa de og deres Dievel viide.

HENRICH. Kand nu Herren høre, at jeg ikke lyver? Jeg har endnu det Portrait i min Lomme, som hun forærede mig.

LEANDER. Lad see. Ach Himmel, er det mueligt? Staaer op igien begge. Jer skal intet ont vederfares. Hvad skal jeg tænke? hvad skal jeg sige? hvad skal jeg gjøre her ved? Er nogen Sorg i Verden saa stor, som kand lignes ved min? Er nogen U-lykke meer ufornodentlig paa-kommet et Menneske? Har noget Fruentimmer været meer habile i at forstille sig end denne Leonora? Naar jeg eftertænker hendes Stand og høje Afkom, hendes udvortes Ærbarhed, Dyder og Kydskhed, synes denne Historie utroelig; naar jeg derimod hører disse Vidnesbyrd, seer hendes Portrait, maa jeg troe det. Mit Hjerter er saa onspændt af Sorg og Forbittrelse, min Hierte saa forvirret, at jeg veed ikke, hvad Resolution jeg skal tage. Jeg vil bryde ind udi Huuset, og opoffre den Forræderske. Ingen skal kunne legge mig det til Last, men alle skal kalde det en retfærdig Hevn, og bekiende, at om der var noget større end Døden, havde hun fortient det. Men mon jeg skulde kunne understaae mig at myrde den, som jeg nyelig elskede som min egen Siæl? Mon det er Straf nok for hende, at hun døer for min Haand? Ney hun skal leve, det er hende større Straf, og jeg vil omkomme mig selv, at hun maa leve med des større Skiendsel og Foragt.

Gaaer og spadserer.

Dog hvad skytter saadant nedrigt Gemyt om Foragt? En der ikke har skiæmmet sig ved at bryde sit Lofte, og forliebet sig udi saadan Karl, vil kun lee deraf, og glæde sig over min Død, paa det hun uden Hinder kand naae sit Maal og fornøye sit løsagtige Sind. Ney jeg vil tractere det med Foragt og befodre Henrichs Kierlighed, thi hun er ham ikke for god. Hør.

ACTUS II. SCENA 4.

Henrich! veedst du, hvem din Kiereste er? Det er just den selv samme, som jeg skulde holde Bryllup med.

HENRICH. Ach Herrel jeg beder om Naade. Jeg har min Troe endnu ikke rørt hende. Jeg staaer fra mine Prætensioner.

LEANDER. Bliv du kun ved at elske hende som tilforn.

HENRICH. Ach ney Herrel det var jo Canaliosk af mig, om jeg vilde giøre saadan brav Herre til Hanrey.

LEANDER. Du giør mig ikke til Hanrey, naar du faaer hende selv.

HENRICH. Ach ney Herrel! jeg er alt for ringe at gaae ham udi forkiøb. Jeg vil strax gaac hen og aabenbare hende, hvo jeg er, og sige, at Herren er bleven vreed, saa falder hun nok til føye, og Herren kand endnu holde Bryllup med hende i Aften.

LEANDER. Dersom jeg havde ikke meer Ambition end du, Henrich, saa gik det saaledes. Ney holdt du kun gode Miner, hun skal blive din Brud i dag. Jeg skal befodre din Kierlighed; thi jeg kand ikke hevnes paa anden Maade.

HENRICH. Ney jeg vil heller doe end stikke Herren ud.

LEANDER. Hor, Henrich! vil ikke du, saa skal jeg pudse Arv op, og bane ham Vey til denne Lykke.

ARV. Jeg takker Junkeren. Vil ikke han, saa vil jeg.

HENRICH. Ney Tak, Slyngel, det er for fædt Stykke for dig. Vil ikke Herren have hende, saa blir jeg nok ved Huset.

LEANDER. I kand skiftes ad begge to, du kandst lade Arv ligge hos hende iblant; thi som jeg merker, saa tar hun alting til Takke.

HENRICH. Ney Herrel! jeg er forbandet jaloux; men vil Herren selv giøre mig den Ære iblant, saa ---

LEANDER. Ney Henrich! jeg skal ingen Indpas giøre dig. Bliv nu kun ved, og lad dig for alting ikke merke, at du har talt med mig. Jeg vilde give hundrede Rdlr. til, at du havde alt haft Bryllup med hende.